

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

12 юли 2012 година*

„Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения — Регламент (ЕО) № 44/2001 — Иск за установяване на нарушение на европейски патент — Специална и изключителна компетентност — Член 6, точка 1 — Множество ответници — Член 22, точка 4 — Оспорване на действителността на патента — Член 31 — Временни или обезпечителни мерки“

По дело C-616/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank 's-Gravenhage (Нидерландия) с акт от 22 декември 2010 г., постъпил в Съда на 29 декември 2010 г., в рамките на производство по дело

Solvay SA

срещу

Honeywell Fluorine Products Europe BV,

Honeywell Belgium NV,

Honeywell Europe NV,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts, председател на състав, г-н J. Malenovský, (докладчик), г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Cruz Villalón,

секретар: г-жа К. Sztranc-Sławiczek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 ноември 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Solvay SA, от W. A. Hoynг и F. W. E. Eijsvogels, advocaten,

— за Honeywell Fluorine Products Europe BV, Honeywell Belgium NV и Honeywell Europe NV, от R. Ebbink и R. Hermans, advocaten,

* Език на производството: нидерландски.

- за германското правителство, от г-н Т. Henze и г-жа J. Kemper, в качеството на представители,
- за гръцкото правителство, от г-жа S. Chala, в качеството на представител,
- за испанското правителство, от г-жа S. Centeno Huerta, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от г-жа А.-М. Rouchaud-Joët и г-н R. Troosters, в качеството на представители.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 март 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, точка 1, член 22, точка 4 и член 31 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между установеното в Белгия Solvay SA (наричано по-нататък „Solvay“), и установеното в Нидерландия Honeywell Fluorine Products Europe BV, както и Honeywell Belgium NV и Honeywell Europe NV, и двете установени в Белгия (наричани по-нататък заедно „дружествата Honeywell“), по повод твърдяното нарушение на различни части на европейски патент.

Правна уредба

Мюнхенската конвенция

- 3 Съгласно член 1 от Конвенцията за издаване на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г. (наричана по-нататък „Мюнхенската конвенция“), тя установява „обща за договарящите страни правна система за издаване на патенти за изобретения“.
- 4 Освен общите правила за издаване, за европейския патент продължава да се прилага националната правна уредба на всяка от договарящите страни, за която е бил издаден. В това отношение член 2, параграф 2 от Мюнхенската конвенция предвижда:

„Във всяка от договарящите страни, за които е издаден, европейският патент има същото действие и е обект на същите условия както национален патент, издаден от тази [...] страна [...]“.
- 5 Що се отнася до правата на притежателя на европейски патент, член 64, параграфи 1 и 3 от посочената конвенция предвижда:

„(1) От датата на публикуване [...] на съобщението за издаване на европейския патент притежателят му се ползва във всяка [договаряща] страна, за която патентът е издаден, [...] със същите права, от каквито би се ползвал с издаването на национален патент в тази страна.

[...]

(3) Нарушенията на европейския патент са обект на националното законодателство“.

Право на Съюза

6 Съображения 11, 12, 15 и 19 от Регламент № 44/2001 гласят:

„(11)

Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор. [...]

(12) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и [правния спор] или с оглед да се улесни доброто [правораздаване].

[...]

(15) В интерес на хармоничното упражняване на правосъдие е необходимо да се минимизира възможността от едновременни производства и да се гарантира, че в две държави членки няма да се произнасят противоречащи си съдебни решения. [...]

[...]

(19) Трябва да се гарантира приемственост между [Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“] и настоящия регламент и за тази цел трябва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването на Брюкселската конвенция от Съда на Европейските общности, а Протоколът от 1971 г. [за тълкуването от Съда, в неговата ревизирана и изменена редакция (ОВ C 27, 1998 г., стр. 28)] трябва също така да остане приложим спрямо висящи дела към момента на влизане в сила на настоящия регламент“.

7 Съгласно член 2 от този регламент:

„1. При условията на настоящия регламент, искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава членка.

2. Лица, които не са граждани на държавата членка, в която имат местоживеене, се подчиняват на правилата за компетентност, които са приложими по отношение на гражданите на тази държава“.

- 8 Член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, който се намира в глава II, раздел 2 и е озаглавен „Специална компетентност“, предвижда:

„[Срещу лице, което има местоживеене в държава членка] може, също така, да бъде предявен иск:

- 1) когато то е един от множество ответници, в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исквете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.

- 9 Съгласно член 22, точка 4 от този регламент:

„Следните съдилища ще притежават изключителна компетентност независимо от местоживеенето:

[...]

- „4) по дела във връзка с регистрацията или действителността на патенти, марки, дизайни или други подобни права, за които се изисква да бъдат депозирани или регистрирани, съдилищата на държавата членка, в която е подадена заявка за депозиране или регистрацията, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени съгласно инструмент на Общността или по силата на международна конвенция.

Без да се засяга компетентността на Европейск[ото патентно ведомство] по силата на [Мюнхенската] конвенция, съдилищата на всяка държава членка имат изключителна компетентност, независимо от местоживеенето, по дела във връзка с регистрацията или действителността на европейски патент, предоставен [за] тази държава“.

- 10 Член 25 от посочения регламент е със следното съдържание:

„Когато съд на държава членка е сезиран с иск, който основно засяга дело, по отношение на което съдилищата на друга държава членка имат изключителна компетентност по силата на член 22, той служебно прогласява, че не е компетентен“.

- 11 Съгласно член 31 от същия регламент:

„Може да се направи заявление пред съдилищата на държава членка за такива временни, включително [обезпечителни] мерки, каквито съществуват съгласно законодателството на тази държава членка, дори ако съгласно настоящия регламент съдилищата на друга държава членка са компетентни по [иска]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 12 На 6 март 2009 г. Solvay, притежател на европейски патент EP 0 858 440, предявява пред Rechtbank 's-Gravenhage иск за установяване на нарушение на различни национални части на този патент — който е в сила в Дания, Ирландия, Гърция, Люксембург, Австрия, Португалия, Финландия, Швеция, Лихтенщайн и Швейцария — срещу дружествата Honeywell, за това, че търгуват с произвеждан от Honeywell International Inc. продукт, HFC 245 fa), идентичен с продукта, върху който се разпростира действието на посочения патент.

- 13 По-конкретно, Solvay обвинява Honeywell Fluorine Products Europe BV и Honeywell Europe NV, че извършват в цяла Европа действия, за които е налице запазено право, а Honeywell Belgium NV — че извършва такива действия в Северна и Централна Европа.
- 14 В рамките на своя иск за установяване на нарушение на 9 декември 2009 г. Solvay подава и инцидентно искане срещу дружествата Honeywell да бъде постановена като временна мярка забрана с трансграничен ефект на дейността, с която се нарушават патентните права, до разрешаване на главния спор.
- 15 В рамките на инцидентното производство дружествата Honeywell повдигат възражение за недействителност на националните части на разглеждания патент, без обаче да предявят иск, нито да заявяват намерение да предявяват иск за обявяване на недействителност на националните части на този патент, нито пък оспорват компетентността на нидерландския съд, сезиран да разгледа както главния иск, така и инцидентното искане.
- 16 При тези условия Rechtbank 's-Gravenhage решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„Що се отнася до член 6, точка 1 от Регламент [№ 44/2001]:

- 1) В случай че две или повече произхождащи от различни държави членки дружества са подведени поотделно под отговорност в рамките на висящо производство пред съд на една от тези държави членки за нарушение на една и съща национална част на европейски патент, който е в сила в друга държава членка, поради това че извършват действия по отношение на същия продукт, за който са налице запазени права, възможно ли е да се стигне до „противоречащи си съдебни решения“, постановени в отделни производства, по смисъла на член 6, точка 1 от Регламент [№ 44/2001]?

Що се отнася до член 22, точка 4 от Регламент [№ 44/2001]:

- 2) Приложим ли е член 22, точка 4 Регламент [№ 44/2001] в производство за налагане на временна мярка въз основа на чуждестранен патент (като например временна забрана с трансграничен ефект на дейността, с която се нарушава патентното право), при положение че в своя защита ответникът изтъкне недействителността на съответния патент, като се има предвид, че съдът в този случай не постановява окончателно решение относно действителността на този патент, а преценява какво решение би постановил във връзка с това компетентният по член 22, точка 4 [от този] регламент съд, като се отчита и обстоятелството, че молбата за налагане като временна мярка на забрана на дейността, с която се нарушава патентното право, ще бъде отхвърлена, ако съдът приеме, че е налице разумна и немалка вероятност компетентният съд да обяви недействителността на този патент?
- 3) За да може да се приложи член 22, точка 4 от Регламент [№ 44/2001] в производство като посоченото в предходния въпрос, следва ли да се поставят определени процесуални изисквания към средството за защита, състоящо се във възражение за недействителност, в смисъл че този член следва да се прилага единствено когато вече е предявен иск за обявяване на недействителност пред съда, компетентен на основание на член 22, точка 4 [от този] регламент — или когато такъв иск ще бъде подаден в определен от съда срок — или на притежателя на патента поне е връчена или ще бъде връчена призовка, или пък е достатъчно само да се повдигне, като средство за защита, възражение за недействителност на съответния патент, и евентуално, следва ли да се поставят изисквания към съдържанието на направеното в този смисъл възражение за недействителност, че последното трябва да е достатъчно обосновано и/или че повдигането на това възражение не трябва да се разглежда като злоупотреба с процесуални права?

- 4) При утвърдителен отговор на втория въпрос, запазва ли съдът своята компетентност да разгледа иска за установяване на нарушение и след повдигането на възражение за недействителност като средство за защита в рамките на производство, каквото е посоченото в първия въпрос, като в резултат на това (ако ищецът поиска това) производството по иска за установяване на нарушение на патентно право трябва да бъде спряно, докато компетентният на основание член 22, точка 4 от Регламент [№ 44/2001] съд се произнесе относно действителността на националната част на съответния европейски патент, или искът следва да се отхвърли, тъй като е невъзможно произнасяне по възражение като средство за защита, което е от съществено значение за постановяване на решението, или в резултат от повдигнатото като средство за защита възражение за недействителност съдът губи компетентността си да разгледа иска за установяване на нарушение на патентно право?
- 5) При утвърдителен отговор на [втория] въпрос [...] може ли националният съд да основе на член 31 от Регламент [№ 44/2001] компетентността си, за да произнесе по молбата за налагане на временна мярка, основана на чуждестранен патент (като например забрана с трансграничен ефект на дейността, с която се нарушава патентното право), ако срещу тази молба като средство за защита е повдигнато възражение за недействителност на съответния патент, или (ако се приеме, че прилагането на член 22, точка 4 от [този] регламент не засяга компетентността на Rechtbank [’s-Gravenhage] да се произнесе по въпроса за нарушението на патентното право) [да основе на член 31 от Регламент № 44/2001] компетентността си да се произнесе по възражението за недействителност на съответния чуждестранен патент?
- 6) При утвърдителен отговор на [петия] въпрос [...] какви факти или обстоятелства е необходимо да са налице, за да се приеме, че съществува посочената в точка 40 от Решение [от 17 ноември 1998 г.] по дело Van Uden [(C-391/95, Recueil, стр. I-7091)] действителна връзка между предмета на поисканите мерки и териториалната компетентност на съда на договарящата страна, от който са поискани мерките?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 17 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, при който от всяко от две или повече дружества, установени в различни държави членки, се търси отговорност поотделно в рамките на висящо производство пред съд на една от тези държави членки, за нарушение на една и съща национална част на даден европейски патент, който е в сила в друга държава членка, поради това че посочените дружества са извършвали действия по отношение на същия продукт, за който са налице запазени права, може да се стигне до противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства по смисъла на тази разпоредба.
- 18 В самото начало следва да се напомни, че съгласно член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства, когато ответникът е един от множество ответници, искът може да бъде предявен в съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно.
- 19 Съгласно съображения 12 и 15 от този регламент целта на посоченото в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 правило за компетентност отговаря на грижата да се улесни доброто правораздаване, да се намали до минимум възможността от едновременни производства и да се

избегнат по този начин решения, които биха могли да си противоречат, ако са постановени в отделни производства (вж. Решение от 1 декември 2011 г. по дело *Rainer*, C-145/10, Сборник, стр. I-12533, точка 77).

- 20 Освен това посоченото правило за специална компетентност трябва да бъде тълкувано предвид, от една страна, съображение 11 от Регламент № 44/2001, съгласно което правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор (вж. Решение от 11 октомври 2007 г. по дело *Freerport*, C-98/06, Сборник, стр. I-8319, точка 36).
- 21 Това правило за специална компетентност, тъй като дерогира посочения в член 2 от Регламент № 44/2001 принцип, че компетентността се основава на местоживеенето на ответника, от друга страна подлежи на стриктно тълкуване и не позволява тълкуване, излизащо извън хипотезите, изрично предвидени в посочения регламент (вж. Решение по дело *Rainer*, посочено по-горе, точка 74 и цитираната съдебна практика).
- 22 Същото това правило не може да бъде прилагано по такъв начин, че да позволи на ищеца да предяви иск срещу множество ответници с единствената цел да изключи един от тях от компетентността на съдилищата на държавата, в която е местоживеенето му (вж. в този смисъл Решение от 27 септември 1988 г. по дело *Kalfelis*, 189/87, *Recueil*, стр. 5565, точки 8 и 9, Решение от 27 октомври 1998 г. по дело *Réunion européenne* и др., C-51/97, *Recueil*, стр. I-6511, точка 47, както и Решение по дело *Rainer*, посочено по-горе, точка 78).
- 23 По-нататък, Съдът приема, че националната юрисдикция трябва да прецени наличието на връзка между различните отнесени пред нея иски, с други думи, съществуването на риск от противоречащи си съдебни решения, постановени в различни производства, и в това отношение да вземе предвид всички необходими обстоятелства по делото (вж. Решение по дело *Freerport*, посочено по-горе, точка 41 и Решение по дело *Rainer*, посочено по-горе, точка 83).
- 24 В това отношение обаче Съдът уточнява, че за да се приеме, че решенията могат да бъдат противоречащи си по смисъла на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, не е достатъчно да съществува различие в разрешаването на спора, но е необходимо още това различие да се вписва в рамките на едни и същи фактически и правни обстоятелства (вж. Решение от 13 юли 2006 г. по дело *Roche Nederland* и др., C-539/03, *Recueil*, стр. I-6535, точка 26, Решение по дело *Freerport*, посочено по-горе, точка 40 и Решение по дело *Rainer*, посочено по-горе, точка 79).
- 25 Що се отнася до преценката за наличието на едни и същи обстоятелства, Съдът приема, от една страна, че не може да се приеме, че са налице едни и същи фактически обстоятелства, когато ответниците са различни и извършените в различните договарящи страни нарушения на патентното право, в които са обвинени, не са едни и същи. От друга страна, според Съда не може да приеме, че са налице едни и същи правни обстоятелства, когато няколко съдилища на различните договарящи страни са сезирани с иски за нарушаване на европейски патент, издаден във всяка от тези държави, и когато тези иски са предявени срещу ответници с местоживеене в тези държави за деяния, за които се твърди, че са извършени на тяхна територия (вж. Решение по дело *Roche Nederland* и др., посочено по-горе, точки 27 и 31).
- 26 Всъщност, както ясно следва от член 2, параграф 2 и член 64, параграф 1 от Мюнхенската конвенция, за европейския патент продължава да се прилага националната правна уредба на всяка от договарящите страни, за които патентът е издаден. Поради това всеки иск за нарушаване на европейски патент, както това следва от член 64, параграф 3 от посочената

конвенция, трябва да бъде разглеждан предвид действащата в областта национална правна уредба, във всяка от страните, за които патентът е издаден (Решение по дело Roche Nederland и др., посочено по-горе, точки 29 и 30).

- 27 От особеностите на производство като главното следва, че евентуални различия при разрешаването на спора могат да се впишат в рамките на едни и същи фактически и правни обстоятелства, така че не е изключено те да доведат до противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.
- 28 Всъщност, както подчертава генералният адвокат в точка 25 от заключението си, когато член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 не би бил приложим, всяко от двете съдилища би трябвало да разгледа твърденията за нарушения с оглед на различното национално право, уреждащо различните национални части от европейския патент, които се твърди, че са били нарушени. Например тези съдилища би следвало да преценят в съответствие със същото финландско право извършеното от дружествата Honeywell нарушение на финландската част на европейския патент вследствие на продажбата на финландска територия на идентичен продукт, с който е нарушено съответното патентно право.
- 29 За да прецени в ситуация като разглежданата в главното производство наличието на връзка между различните предявени пред него искове, а следователно и риска от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства, националният съд би следвало да вземе предвид, по-специално както обстоятелството, че от една страна, от всеки един от ответниците в главното производство се търси отговорност за едни и същи нарушения на патентно право, извършени по отношение на едни и същи продукти, и от друга страна, обстоятелството, че тези нарушения са извършени в едни и същи държави членки, така че с тях се засягат едни и същи национални части на разглеждания европейски патент.
- 30 Предвид гореизложеното, на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, при който от две или повече установени в различни държави членки дружества се търси поотделно отговорност в рамките на висящо производство пред съд на една от тези държави членки за нарушение на една и съща национална част на даден европейски патент, който е в сила в друга държава членка — поради това, че тези дружества са извършвали действия по отношение на един и същ продукт, за който са налице запазени права, — може да се стигне до противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства по смисъла на тази разпоредба. Запитващата юрисдикция следва да прецени наличието на такъв риск, като вземе предвид всички релевантни обстоятелства по делото.

По втория въпрос

- 31 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 е приложим в производство за налагане на временна мярка въз основа на чуждестранен патент, каквато е например временната забрана с трансграничен ефект на дейността, с която се нарушава патентното право, когато като средство за защита ответниците в главното производство изтъкват недействителността на въпросния патент, имайки предвид факта, че в този случай съдът не постановява окончателното решение относно действителността на разглеждания патент, а преценява какво решение би постановил във връзка с това компетентният по член 22, параграф 4 от Регламент № 44/2001 съд, като освен това се отчита обстоятелството, че молбата за налагане на временна мярка, каквато е забрана на дейността, с която се нарушава патентното право, ще се отхвърли, ако съдът приеме, че е налице разумна и немалка вероятност компетентният съд да прогласи недействителността на съответния патент.

- 32 От самия текст на преюдициалния въпрос и от акта за преюдициално запитване обаче следва, че основният въпрос по главния спор се отнася до производство за налагане на временна мярка, за която се прилага правилото за компетентност, предвидено в член 31 от Регламент № 44/2001.
- 33 Следователно по същество поставеният въпрос трябва да се разбира в смисъл, че с него се иска да се установи дали член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 следва да се тълкува в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство той не допуска прилагането на член 31 от този регламент.
- 34 В това отношение трябва да се приеме, че от член 31 от Регламент № 44/2001 следва, че съд на държава членка има право да се произнесе по молба за временни, включително обезпечителни мерки, дори ако съгласно този регламент съдилищата на друга държава членка са компетентни да се произнесат по иска.
- 35 Освен това, както следва от член 22, точка 4, Регламент № 44/2001 предвижда правило за изключителна компетентност, съгласно което по дела във връзка с регистрацията или действителността на патенти компетентни са само съдилищата на държавата членка, в която е подадена заявка за депозиране или регистрацията, или депозирането или регистрацията са извършени или се смятат за извършени съгласно инструмент на Общността или по силата на международна конвенция.
- 36 Преди всичко, що се отнася до текста на член 22, точка 4 и на член 31 от Регламент № 44/2001, следва да се отбележи, че целта на тези разпоредби е да уредят различни ситуации и всяка от тях има отделно приложно поле. Така, ако член 22, точка 4 цели да предостави компетентност по иски, предявени във връзка със спорове, свързани с ясно очертана област, за разлика от него член 31 се прилага независимо от компетентността по иска.
- 37 Освен това тези две разпоредби не препращат една към друга.
- 38 След това, що се отнася до структурата на Регламент № 44/2001, следва да се подчертае, че посочените разпоредби се намират в глава II от Регламент № 44/2001, наречена „Компетентност“, и представляват „специални разпоредби“ по отношение на „общите разпоредби“ на раздел 1 от същата глава.
- 39 За сметка на това нищо не показва, че някоя от разглежданите разпоредби може да се счита за обща или специална по отношение на другата. Всъщност те се намират в различни раздели на една и съща глава II, а именно съответно в раздели 6 и 10.
- 40 От това следва, че член 31 от Регламент № 44/2001 има самостоятелно значение по отношение на член 22, точка 4 от този регламент. Всъщност, както бе установено в точка 34 от настоящото решение, посоченият член 31 се прилага, щом даден съд, различен от компетентния да разгледа иска, е сезиран с молба за налагане на временни или обезпечителни мерки, така че посоченият член 22, точка 4, който се отнася до компетентността за разглеждане на иска, по принцип не следва да бъде тълкуван в смисъл, че може да дерогира член 31 и следователно да изключи неговото прилагане.
- 41 Следва обаче да се провери дали тълкуването, което Съдът дава на член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция, не води до различен извод.
- 42 Всъщност трябва да се напомни, че доколкото Регламент № 44/2001 заменя занапред в отношенията между държавите членки Брюкселската конвенция, направеното от Съда тълкуване на разпоредбите на тази конвенция важи и за тези на посочения регламент, когато разпоредбите на тези общностни актове могат да се квалифицират като еквивалентни (вж. по-специално Решение от 16 юли 2009 г. по дело Zuid-Chemie, C-189/08, Сборник, стр. I-6917,

точка 18, Решение от 10 септември 2009 г. по дело German Graphics Graphische Maschinen, C-292/08, Сборник, стр. I-8421, точка 27 и Решение от 18 октомври 2011 г. по дело Realchemie Nederland, C-406/09, Сборник, стр. I-9733, точка 38).

- 43 Член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, относим при разглеждането на настоящия въпрос, обаче отразява същата систематика като тази на член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция и освен това е формулиран по почти идентичен начин. С оглед на тази еквивалентност е важно да се гарантира съгласно съображение 19 от този регламент приемственост в тълкуването на тези два акта (вж. по аналогия Решение от 23 април 2009 г. по дело Draka NK Cables и др., C-167/08, Сборник, стр. I-3477, точка 20, Решение от 14 май 2009 г. по дело Ilsinger, C-180/06, Сборник, стр. I-3961, точка 58 и Решение по дело Zuid-Chemie, посочено по-горе, точка 19).
- 44 В това отношение следва да се отбележи, че в точка 24 от Решение от 13 юли 2006 г. по дело GAT (C-4/03, Recueil, стр. I-6509) Съдът дава широко тълкуване на член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция, за да гарантира неговото полезно действие. Всъщност той приема, че предвид мястото, което тази разпоредба заема в системата на посочената конвенция, и преследваната цел, предвидените в споменатата разпоредба правила за компетентност имат изключителен и императивен характер, с чиято особена сила както правните субекти, така и съдът са длъжни да се съобразяват.
- 45 Освен това Съдът приема, че предвидената в член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция изключителна компетентност трябва да намери приложение независимо каква е процедурната рамка, в която е повдигнат въпросът за действителността на патента, без значение дали е предявена по исков ред или с възражение, при предявяването на иска или на по-късен етап от производството (вж. Решение по дело GAT, посочено по-горе, точка 25).
- 46 По-нататък, Съдът уточнява, че ако в системата на Брюкселската конвенция се приемат решенията, в които съдилищата, различни от тези на издалата патента държава, биха се произнесли инцидентно по неговата действителност, това би умножило риска от противоречиви решения, именно избягването на които цели Конвенцията (вж. Решение по дело GAT, посочено по-горе, точка 29).
- 47 В светлината на даденото от Съда широко тълкуване на член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция, на рисковете от противоречиви съдебни решения, които тази разпоредба цели да избегне, както и предвид еквивалентното съдържание на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 и член 16, точка 4 от Брюкселската конвенция, установено в точка 43 от настоящото решение, следва да се приеме, че прилагането на правилото за компетентност, съдържащо се в член 25 от Регламент № 44/2001, което изрично предвижда член 22 от същия, и това на други правила за компетентност, по-специално като предвидените в член 31 от споменатия регламент, могат да бъдат засегнати от особената сила на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, спомената по-горе в точка 44 от настоящото решение.
- 48 Ето защо следва да се разгледа въпросът дали специфичният обхват на член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001, така както го тълкува Съдът, се отразява на прилагането на член 31 от този регламент в хипотеза като разглежданата в главното производство, която се отнася до иск за установяване на нарушение, в рамките на който като средство за защита срещу приемането на временна мярка с цел налагане на забрана с трансграничен ефект на дейността, с която се нарушават патентните права, инцидентно е изтъкната недействителността на европейски патент.
- 49 В това отношение следва да се отбележи, че според запитващата юрисдикция инцидентно сезираният съд не постановява окончателното решение относно действителността на съответния патент, а преценява как компетентният по силата на член 22, точка 4 от Регламент

№ 44/2001 съд би се произнесъл по този въпрос, и първият съд ще откаже да постанови исканата временна мярка, ако приеме, че е налице разумна и немалка вероятност съответният патент да бъде обявен за недействителен от компетентния съд.

- 50 При тези обстоятелства става ясно, че посоченият в точка 47 от настоящото решение риск от противоречиви съдебни решения не съществува, при положение че взетото от инцидентно сезирания съд временно решение по никакъв начин няма да предопредели решението по иска, което компетентният съгласно член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 съд трябва да вземе. Ето защо в случай като разглеждания в главното производство съображенията, поради които Съдът дава широко тълкуване на предвидената в член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 компетентност, не налагат да бъде изключено прилагането на член 31 от посочения регламент.
- 51 С оглед на всички изложени по-горе съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство той допуска прилагането на член 31 от този регламент.

По третия, четвъртия, петия и шестия въпрос

- 52 Предвид отговора на втория въпрос, не следва да се отговаря на третия, четвъртия, петия и шестия въпрос.

По съдебните разноски

- 53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Член 6, точка 1 Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, при който от две или повече установени в различни държави членки дружества се търси поотделно отговорност в рамките на висящо производство пред съд на една от тези държави членки за нарушение на една и съща национална част на даден европейски патент, който е в сила в друга държава членка — поради това че тези дружества са извършвали действия по отношение на един и същ продукт, за който са налице запазени права, — може да се стигне до противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства по смисъла на тази разпоредба. Запитващата юрисдикция следва да прецени наличието на такъв риск, като вземе предвид всички релевантни обстоятелства по делото.**
- 2) **Член 22, точка 4 от Регламент № 44/2001 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че при обстоятелства като разглежданите в главното производство той допуска прилагането на член 31 от този регламент.**

Подписи